

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Het Doosje van de Fee

"Ik zou willen dat ik een magische armband had zoals die van Rosamond, die me zou prikken als ik iets verkeerd zou doen," zei de kleine May, terwijl ze het boek weglegde dat ze had gelezen.

Er was niemand anders in de kamer, maar ze hoorde opeens een lieve stem vlak bij haar oor deze woorden zingen: "Kijk elke avond onder je kussen. Als je braaf bent geweest, zul je iets leuks vinden. Maar als je stout of wild bent geweest, er zal er iets stoms zijn, lieve kind."

May was hier zeer verbaasd over en keek overal om zich heen om te zien wie er sprak, maar ze kon niemand vinden.

"Ik denk dat ik het heb gedroomd; maar mijn ogen zijn wijd open en ik kan geen versje verzinnen, of ik nou slapend ben of wakker."

Terwijl ze dat zei, lachte er iemand; en dezelfde stem zong opnieuw: "Haha, je kunt me niet zien! Vertel dit aan niemand. Als je geduld hebt, zal er een echte fee naar kleine May komen."

"O, wat zal dat geweldig zijn! Ik zal mijn best doen en zo lief zijn als een engel, als ik dan één keer naar een levende fee kan kijken. Ik heb altijd gezegd: er bestaan zulke wezens en nu zal ik weten hoe ze eruit zien."

riep het kleine meisje, zo blij dat ze door de kamer danste en in haar handen klapte.

Vervolgens schoot er iets helders uit het raam weg tussen de bloemen die daar stonden, en er werden geen liedjes meer gezongen; dus May wist dat de fee verdwenen was.

"Ik heb een mooi geheim helemaal voor mezelf, en ik zal het zorgvuldig bewaren. Ik vraag me af welk cadeau er vanavond komt," zei ze, en ze vond dit deel vooral heel interessant.

Ze was de hele dag heel braaf en ging makkelijk naar bed, hoewel ze meestal piekerde en wilde spelen en om water riep. Ze kwam veilig in haar kleine nestje en had toen zo'n haast om te zien wat er onder haar kussen lag dat ze alles weer vergat, en boos naar haar moeder riep:

"Schiet op en ga weg. Treuzel niet met het ophangen van mijn kleren! Ga, ga!"

Dat kwetste de gevoelens van haar moeder, en ze ging weg zonder een nachtzoen. Maar het kon May niets schelen en ze voelde onder haar kussen zodra de deur dichtging. Er bleef altijd een lamp branden; zodat ze het kleine gouden doosje kon zien dat ze er onder vandaan haalde.

"Wat mooi! Ik hoop dat er wat snoep in zit," zei ze, terwijl ze het heel voorzichtig openmaakte.

Oh jeetje, wat denk je dat er toen is gebeurd? Een wesp vloog naar buiten en prikte in haar lippen; toen verdwenen de wesp en het gouden doosje en May bleef alleen achter om te huilen, met een scherpe pijn in haar lippen waaruit ze die onvriendelijke woorden sprak.

"Wat een vreselijk cadeau! Ik hou niet van die hatelijke fee die zulke afschuwelijke dingen stuurt," snikte ze. Toen lag ze stil en dacht erover na; want ze durfde niemand te roepen, omdat niemand het geheim mocht raden. Ze wist diep in haar eigen kleine hart dat de boze woorden haar moeder pijn deden zoals de steek haar lippen pijn deed, en ze had medelijden. Het werd meteen beter, en tegen de tijd dat ze had besloten de goede oude vrouw om vergeving te vragen, was de pijn helemaal verdwenen.

De volgende ochtend kuste ze haar moeder en zei dat het haar speet, en deed haar best om braaf te zijn tot theetijd; Toen rende ze weg om te kijken wat voor lekkers ze te eten zouden krijgen, ook al was haar vaak gezegd dat ze niet naar de eetkamer mocht gaan. Er was niemand; en op de tafel stond een schaal met heerlijke kleine taartjes, allemaal wit als sneeuwballen. "Ik moet echt even proeven, en ik zal het later aan mama vertellen," zei ze; en voordat ze het wist, had ze een klein taartje helemaal opgegeten.

"Niemand zal het missen, en ik kan er nog eentje bij de thee nemen. Nu nog een klontje suiker en een slokje room voordat mama komt."

Nu ze iets stouts had gedaan, had May zin om door te gaan; dus knabbelde ze verder en at allerlei andere lekkere verboden dingen totdat ze een stap hoorde, en rende toen snel weg. Maar niemand miste de taart, en haar moeder gaf haar een ander stuk en zei:

"Kijk eens, lieverd, hier is een lekker groot stuk taart voor mijn lieve kind."

May werd rood en wilde vertellen wat ze had gedaan, maar ze schaamde zich omdat ze in gezelschap was; maar de mensen dachten dat ze bloosde als een bescheiden meisje dat geprezen werd.

Maar toen ze naar bed ging, was ze bijna bang om onder het kussen te kijken, wetende dat ze iets verkeerd had gedaan. Eindelijk trok ze langzaam het doosje tevoorschijn en opende het langzaam, in de verwachting dat er weer iets op haar af zou vliegen. Het enige wat ze zag was een klein zwart tasje, dat meteen groter begon te worden, totdat het groot genoeg was om haar twee handen vast te houden. Vervolgens bond het zich stevig om haar polsen vast, alsof hij deze bemoeizuchtige handen uit de buurt van kattenkwaad wilde houden.

"Nou, dit is heel vreemd, maar niet zo vreselijk als de wesp. Ik hoop dat niemand het zal zien als ik slaap. Ik zou willen dat ik die taarten en zo met rust had gelaten," zuchtte May, kijkend naar het zwarte tasje, terwijl ze tevergeefs probeerde haar handen vrij te krijgen.

Ze huilde zichzelf in slaap, en toen ze wakker werd, was het tasje verdwenen. Niemand had het gezien; maar ze vertelde haar moeder over de taart en beloofde dit niet meer te doen.

"Nu wordt dit echt een fijne dag, in elk opzicht," zei ze, terwijl ze weg huppelde en zich zo licht als een veertje voelde nadat ze haar kleine zonde had bekend.

Maar het is zo makkelijk om te vergeten dat je niets verkeerd mag doen, dat May haar dag verpestte door

naar de rivier te gaan en met de boten te spelen, ondanks vele bevelen om dat niet te doen. Ze vertelde er niets over en ging 's middags naar een feestje, waar ze vrolijk was. Ze herinnerde zich haar ondeugendheid pas toen ze in bed lag en de doos van de fee opende. Er verscheen een kleine ketting, die in een flits lang en groot werd en om haar enkels werd vastgemaakt alsof ze een gevangene was. May hield ervan om rond te tuimelen, en vond het vreselijk om op deze manier vastgeketend te worden; maar er was geen hulp, dus lag ze heel stil en had ze alle tijd om spijt te krijgen.

"Het is een goede straf voor mij, en ik verdien het. Ik zal niet huilen, maar ik zal het onthouden."

De hele volgende dag was ze heel voorzichtig om haar lippen te beschermen tegen kwalijke woorden, en was ze voorzichtig met haar handen en haar voeten om niet in de verkeerde richting te gaan. Niets verpestte deze dag, ze lette zo goed op; en toen mama een nachtzoen gaf, zei ze:

"Wat zal ik mijn lieve dochttertje geven, dat de hele dag zachtaardig, gehoorzaam en druk is geweest?"

"Ik wil graag een witte kat, met blauwe ogen en een roze lint om zijn nek", antwoordde May.

"Ik zal proberen er een te vinden. Ga nu naar bed, mijn lieve kind, en slaap lekker!" zei mama, terwijl ze haar veel kusjes op de roze wangen gaf, en een glimlach die een beloning was.

May was zo druk bezig met het nadenken over de kat en de fijne dag dat ze het doosje vergat totdat ze een zachtjes "Miauw, miauw!" hoorde. Het geluid kwam onder haar kussen vandaan.

"Wat is dat?" En ze stak haar hoofd omhoog om te kijken.

Het doosje kwam tevoorschijn en het deksel vloog eraf en daar, op een rood kussen, lag een witte kitten van ongeveer vijf centimeter lang. May kon niet geloven dat hij echt leefde totdat hij uit zijn nestje sprong, zich uitstreckte en ineens precies de juiste maat kreeg om mee te spelen. Zijn oogjes waren blauw, zijn staart leek op een witte pluim en er zat een lieflijke roze strik om zijn nek. Hij danste over het hele bed, rende door de gordijnen, verstopte zich onder de kleren, beet in May's tenen, likte haar gezicht, klopte met zijn zachte pootje op haar neus en zwaaide zo grappig naar haar dat ze lachte van vreugde omdat ze het zo'n lief katje vond. Toen, alsof hij wist dat bed de plek was om rustig in te liggen, nestelde de kat zich in een klein hoekje en spinde May in slaap.

"Ik neem aan dat dat lieve katje nu weg zal zijn, net als alle andere dingen," zei May toen ze wakker werd en rondkeek op zoek naar haar eerste mooie cadeau. Maar nee; daar zat dat lieflijke ding in de zon tussen de bloempotten, zijn gezicht te wassen en zich klaarmakend om te gaan spelen. Wat een plezier hadden ze; en wat was iedereen verrast om precies het katje te zien dat May wilde! Ze dachten dat het katje was komen aanlopen zoals katten vaak komen; en May heeft hen nooit verteld dat het een cadeau van de fee was, omdat ze had beloofd dat niet te doen. Ze was zo blij met het kleine katje dat ze de hele dag braaf was; en toen ze naar bed ging, dacht ze:

"Ik wou dat ik een hond had om met mijn lieve Sneeuwkllokje te spelen, en om met me mee te rennen als ik ga wandelen."

"Woef, woef," klonk het onder het kussen vandaan; en uit het doosje draafde een zwarte krulhond, met lange oren, een zilveren

halsband en

heldere,

vriendelijke oogjes.

May was niet eens

een beetje bang

voor hem, maar

hield meteen van

hem, en noemde

hem Pluis. Hij was

zo zacht en

zijdeachtig. De kat

vond hem ook leuk;

en toen May

slaperig werd,

nestelden ze zich allebei in dezelfde mand als twee

brave baby's.

"Wat zullen we hierna vinden?" zei haar moeder, toen ze de hond 's morgens zag.

"Misschien zal het een olifant zijn, die het hele huis zal vullen en je doodsbang zal maken," lachte May, ronddansend terwijl Sneeuwkllokje haar blote tenen achtervolgde, terwijl Pluis zijn kop schudde en gromde tegen haar schoenen alsof het ratten waren.

"Als je neef John je nog meer dieren wil geven, zou ik willen dat hij een pony stuurt om je naar school te

brengen, om zo mijn oude benen de pijn te besparen als ik achter je aan moet draven," zei moeder; want May had een rijke neef die erg op haar gesteld was en haar vaak leuke dingen gaf.

"Misschien wel," lachte May, grinnikend door het idee dat het een fee was, en niet neef John, die de beestjes naar haar toe stuurde.

Maar die avond kreeg ze de pony niet; want 's middags zei haar moeder dat ze niet op het grasveld mocht zitten, omdat het vochtig was, maar May vond het niet erg omdat ze bezig was met een leuk verhaal. Dus toen ze haar doos oppakte, leek het alsof een luide nies het deksel eraf blies, en het enige wat ze zag was een stukje rood flanel.

"Waar is dit voor?" vroeg ze zeer teleurgesteld; en alsof het antwoord wilde geven, wikkelde de strook flanel zich om haar nek.

"Mijn keel doet pijn en ik ben hees. Ik vraag me af hoe die fee wist dat ik op het vochtige gras heb gezeten. Het spijt me zo, want ik wilde echt een pony, en die had ik misschien ook gekregen als ik had geluisterd." zei May, boos op zichzelf omdat ze al haar eigen plezier had verpest.

Haar plezier was echt bedorven; want de volgende dag was ze zo verkouden dat ze helemaal niet mee naar buiten kon, maar medicijnen moest innemen en bij het vuur moest blijven, terwijl de andere kinderen heerlijk gingen picknicken.

"Ik zal vanavond niets wensen; ik verdien geen cadeau, ik was zo ongehoorzaam. Maar ik heb wel geprobeerd

geduldig te zijn," zei May, terwijl ze naar het doosje tastte.

De fee was haar niet vergeten en er lag een prachtig prentenboek vol nieuwe, leuke verhalen gedrukt in gekleurde inkt.

"Wat heerlijk om morgen te lezen terwijl ik ziek ben!" zei ze, en ging heel blij slapen.

De hele volgende dag genoot ze van de mooie plaatjes en grappige verhalen, en klaagde niet en maakte zich helemaal geen zorgen, maar het ging zo veel beter dat de dokter zei dat ze morgen naar buiten mocht.

"Nu ga ik een wens doen voor de pony," zei May in haar bed. Maar er zat niets in het doosje behalve een klein roodzijden touwtje, zoals een halster. Ze wist die avond niet wat ze ermee moest doen, maar de volgende ochtend wist ze het wel; want net toen ze zich had aangekleed riep haar broer vanuit de tuin:

"May, kijk eens naar buiten en kijk wat we in de stal hebben gevonden. Niemand van ons kan hem vangen, dus kom vooral kijken of jij het kunt; jouw naam staat op het kaartje dat aan zijn manen is vastgemaakt."

May keek en er rende een sneeuw witte pony door de tuin. Toen wist ze dat het halster voor hem was en rende naar beneden om hem te vangen. Zodra ze verscheen, ging de pony naar haar toe en legde zijn neus in haar hand.

May was opgetogen en heel trots toen de pony haar het zadel en hoofdstel liet opzetten dat klaar voor gebruik in de schuur lag. Ze sprong op de pony en reed de weg af; en Will en mama en Pluis en Sneeuw klokje renden naar buiten om het mooie schouwspel te zien. De

kinderen op school waren erg opgewonden toen ze aan kwam draven, en ze wilden allemaal op Prins rijden. Hij was heel zachtaardig en iedereen mocht meerijden; maar May had de grootste lol, want ze kon elke dag lange ritten maken naast de wagen als mama en Will wegreden. May was 's avonds zo blij en tevreden dat ze tegen zichzelf zei terwijl ze in bed lag:

"Ik zal nu iets voor Will wensen, en kijken of ik het krijg. Ik wil geen cadeautjes meer; ik heb mijn deel gehad, en ik zou het graag weggeven aan andere mensen die geen feeendoosje hebben."

Ze wenste dus een mooie boot en in het doosje lag een sleutel met de naam "Waterlelie" erop. Ze raadde wat het betekende en zei 's ochtends tegen haar broer dat hij naar de rivier moest komen om te kijken wat ze voor hem had. Daar lag een mooie groen-witte boot, met stoelen met kussens, een zeil helemaal uitgespreid, en aan de masttop een kleine vlag wapperend in de wind, met de woorden "Waterlelie" erop in gouden letters. Will was zo verrast en blij toen hij ontdekte dat de boot van hem was, dat hij zich met zijn hakken over het gras omdraaide, May kuste en in zijn boot sprong, terwijl hij riep: 'Iedereen aan boord!' alsof hij de boot meteen wilde proberen.

May volgde en ze zeilden weg langs de prachtige rivier, wit van echte lelies, terwijl de merels zongen in de groene weiden aan weerszijden, en jongens en meisjes stopten op de bruggen om hen te zien passeren.

Daarna bleef May proberen braaf te zijn en dingen voor zichzelf en andere mensen te wensen, totdat ze vergat hoe ze stout moest zijn en het liefste kleine meisje ter

wereld werd. Toen waren er geen feeën meer nodig om haar te helpen; en op een nacht lag het doosje niet meer onder het kussen.

"Nou, ik heb mijn portie mooie dingen gehad en moet leren het zonder te doen. Ik ben blij dat ik het geprobeerd heb; want nu is het gemakkelijk om goed te zijn, en ik hoef niet beloond te worden," zei May, terwijl ze in slaap viel, heel gelukkig en tevreden, hoewel ze wenste dat ze de fee één keer had kunnen zien.

De volgende ochtend was het eerste wat ze zag een prachtige armband, die glanzend op tafel lag; en terwijl ze het stond te bewonderen, hoorde ze het stemmetje zingen: 'Hier is een armbandje voor de goede kleine May, om dag en nacht om haar arm te dragen. Als het schijnt als de zon, gaat alles goed, maar als je slecht bent, zal een scherpe prik het je vertellen. Dag kleine meid!'

Terwijl de laatste woorden werden gezongen, zag ze vlak voor haar ogen een klein wezentje slingeren aan de roos die daar in een vaas stond: een lieflijk feetje, met vleugels als een vlinder, een gaasachtige jurk en een ster op haar voorhoofd. Ze glimlachte en zwaaide met haar hand terwijl ze langzaam opstond en weg fladderde in de zon, totdat ze uit het zicht verdween en May achterliet met de magische armband om haar arm en de gelukkige gedachte dat ze eindelijk echt een fee had gezien.